

Jo no volia ser tan zen

Estic condemnada a prendre'm els contratemps futurs amb una filosofia que no era la meva

Foto: Fumigraphik

Fa dos anys encara no, vaig perdre un avió que m'havia de dur a Sant Sebastià. Vam sortir de casa amb prou temps, però la ronda estava embussada i, quan finalment vam arribar a la porta d'embarcar, dues hostesses ens van dir que havíem fet tard. Amb una serenor que ens va sorprendre a nosaltres mateixos (el diagnòstic era recent i tot just n'estàvem descobrint els efectes relativitzadors respecte a la resta de temes del món), vam decidir que faríem el trajecte fins a Donosti en cotxe. Això rai.

Arribo a l'illa del meu avi amb quatre fills i un Renault Clio i, l'endemà, una topada lleu amb una moto ens regala un bon ensurt i ens deixa sense Clio. Toca canviar de plans i mentalitzar-nos que haurem de carretejar les maletes gegants que ens vam endur perquè anàvem amb vehicle propi i, doncs, no venia d'aquí. Però mentiria si digués que l'incident em dispara l'adrenalina. Si té solució, no hi ha problema. Això rai.

No em reconec gens en la persona zen que soc des que se'm va començar a desmuntar l'existència, però em sento ben incapaç d'alterar-me per coses que no posen en risc la integritat de ningú. Enyoro amb un desesperat dolor les èpoques en què em traspalsava una dificultat fora de programa, però sé que em caldrien més anys dels que viuré per tornar a patir per qualsevol mal dels que tenen remei. Estic condemnada, crec, a prendre'm els contratemps futurs amb una filosofia que no era la meva. A mi m'agradava l'estrès, el mal de panxa de nervis, les pessigolles

als turmells, l'ai-no-sé-què-em-passa, el trobo-a-faltar-no-sé-què. Soc la que batia rècords olímpics per agafar el metro abans que es tanquessin les portes del vagó.

Voldria poder concloure que la pau interior d'ara és un bon senyal, un signe de maduresa, un ja-he-entès-de-què-va-el-joc. Però avui que m'espero tranquil·lament a l'andana -tres minuts? això rai-, faria el que fos per recuperar la que volava cap al metro com si li anés la vida. Ves que no m'hi anés de debò.